RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 237.664 van 16 maart 2017
in de zaak A. 219.609/VII-39.772.

In zake : 1. Franciscus LIEBREGTS
2. Wilhelmina GEBOERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Martin Denys
kantoor houdend te 1560 Hoeilaart
de Quirinilaan 2
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD VAN LIMBURG

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 28 juni 2016, strekt tot de nietigverklaring van arrest nr. RvVb/A/1516/1140 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) van 24 mei 2016 in de zaak 1011/0866/A/8/0807.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Een beschikking van 1 augustus 2016 verklaart het cassatieberoep toelaatbaar.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State (hierna: cassatieprocedurebesluit).

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend teneinde te worden gehoord.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 februari 2017.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pieter Jongbloet, die loco advocaat Martin Denys verschijnt voor de verzoekende partijen, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Met een besluit van 12 mei 2011 weigert de deputatie van de provincieraad van Limburg (hierna: deputatie) een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partijen voor “het regulariseren van een landelijke woning”.

3.2. Het bestreden arrest verwerpt het beroep van de verzoekende partijen tot vernietiging van de vergunningsbeslissing van 12 mei 2011.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De verzoekende partijen hebben een “memorie met verzoek tot voortzetting” ingediend waarin zij het enige middel zoals uiteengezet in de memorie van wederantwoord integraal hernemen. Het cassatieprocedurebesluit voorziet na de kennisgeving van het auditoraatsverslag niet in de mogelijkheid om een laatste memorie neer te leggen. Wanneer de auditeur concludeert tot de verwerping van het cassatieberoep moet de verzoekende partijen luidens artikel 18, § 1, van het cassatieprocedurebesluit, op straffe van de toewijzing van de afstand van geding, “vragen dat de procedure wordt voortgezet teneinde te worden gehoord”. Het auditoraatsverslag concludeert tot de verwerping van het beroep van de verzoekende partijen. Het voormelde procedurestuk wordt alleen als zodanig in aanmerking genomen in zoverre wordt gevraagd de procedure voort te zetten.

V. Onderzoek van het enige middel

Standpunt van de verzoekende partijen

5.1. De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 11 van de Grondwet, artikel 1 van het aanvullende protocol EVRM, art. 17 van het Europese Handvest, de artikelen 4.4.10, § 1, 4.1.1, 7° en 4.1.12, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) evenals van de artikelen 4.4.12, 4.4.13, 4.1.1, 6° en 4.1.1, 12°, VCRO, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen (hierna: motiveringswet), de materiëlemotiveringsplicht, het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betogen dat hoewel hen “niets kan ten laste gelegd worden wat betreft het oorspronkelijk woongedeelte […] toch [werden] veroordeeld om alles, dwz ook het oorspronkelijk woongedeelte af te breken” door het arrest van 14 januari 2009 van het hof van beroep te Antwerpen en dat “in die optiek […] de

regularisatieaanvraag werd ingediend". Het bestreden arrest "bevat een fundamentele vergissing onder de punten 3.1, 3.2, 4, 4.2, 4.3 en 5" en de "fundamentele misvatting ligt in de eerste zin van 3.1" dat de basisrechten voor zonevreemde constructies uitzonderingsbepalingen betreffen. "De modaliteiten waaronder verbouwingen zijn toegelaten zijn […] geen uitzonderingen die restrictief moeten geïnterpreteerd worden maar zijn gewoon de bevestiging van verworven rechten waaraan niet kan getornd worden". De RvVb gaat volgens de verzoekende partijen voorbij aan artikel 4.4.12 VCRO dat "verbouwen van een bestaande zonevreemde woning" onder de gestelde voorwaarden toelaat. De verzoekende partijen stellen er "in de procedure voor de [RvVb] op [gewezen te hebben] dat de deputatie in [de vergunningsbeslissing] onterecht het begrip herbouwen van zonevreemde woningen in ogenschouw nam" terwijl zij "geenszins hun woning herbouwd" hebben. De RvVb "mocht hier evenwel niet aan voorbijgaan" en "het gaat niet op in algemene bewoordingen te stellen dat alles werd herbouwd, zonder dit evenwel concreet en aan de hand van objectieve elementen aan te tonen". De verzoekende partijen besluiten tot de schending van de artikelen 4.4.12, 4.4.13, 4.1.1, 6° en 12°, VCRO "nu de deputatie in de [vergunningsbeslissing] beweert dat er in casu sprake zou zijn van herbouwen".

Zij voegen toe dat de RvVb bevoegd is "om na te gaan of de deputatie de haar terzake toegekende appreciatiebevoegdheid zorgvuldig en binnen redelijke grenzen heeft uitgeoefend, en of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en of zij alle relevante factoren in acht heeft genomen". Te dezen is de deputatie volgens de verzoekende partijen "uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens" en misbruikt de deputatie het arrest van het hof van beroep te Antwerpen "door te stellen dat het herstel in de vorige staat werd bevolen wat de afbraak impliceert van alle constructies op het perceel, inclusief het dempen van de vijver" terwijl "het woonhuis zelf […] overeenkomstig het arrest van het hof van beroep […] mag blijven staan. […] dit kon geenszins door de [RvVb] worden bevestigd".

Beoordeling

5.2. Overeenkomstig artikel 3, § 2, 9°, van het cassatieprocedurebesluit moet het verzoekschrift een uiteenzetting bevatten van de wijze waarop de door verzoekers aangevoerde bepalingen worden geschonden door het bestreden arrest.

Bij gebreke van een uiteenzetting is het middel niet ontvankelijk in zoverre de schending wordt aangevoerd van artikel 11 van de Grondwet, artikel 1 van het aanvullende protocol van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, artikel 17 van het Europese Handvest, de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet, de materiëlemotiveringsplicht, het rechtszekerheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

5.3. Als cassatierechter mag de Raad van State niet in tweede instantie de feitelijke beoordeling van de RvVb overdoen maar mag hij enkel nagaan of het hem voorgelegde arrest overeenkomstig de wet is genomen. Luidens artikel 14, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 treedt de afdeling bestuursrechtspraak in geval van cassatieberoep “niet in de beoordeling van de zaken zelf”.

In zoverre het middel noopt tot een beoordeling van de zaak zelf, is de Raad van State niet bevoegd.

5.4. Het middel gaat terug op de verwerping door de RvVb van het tweede en vierde middel van de verzoekende partijen.

5.5. Het middel laat de volgende overweging in het bestreden arrest onverlet:

> “3.2. De discussie tussen partijen omtrent de vraag of er in casu sprake is van herbouwen in de zin van de artikelen 4.4.13 en 4.1,1, 6° VCRO, zoals verwerende partij stelt, dan wel van verbouwen in de zin van de artikelen 4.4.12

en 4.1.1, 12° VCRO, zoals verzoekende partijen stellen, doet geen afbreuk aan de (algemene) vereiste in artikel 4.4.10, §1 VCRO dat er op het ogenblik van de eerste vergunningsaanvraag tot verbouwen of herbouwen sprake moet zijn van een 'hoofdzakelijk vergunde en niet verkrotte zonevreemde constructie'.

Om aanspraak te maken op de beoogde stedenbouwkundige vergunning moeten verzoekende partijen, als aanvragers die gebruik wensen te maken van de uitzonderingsmaatregel, derhalve in ieder geval aantonen dat de woning waarvan zij de regularisatie van de verbouwing vragen, op het ogenblik van de (eerste) vergunningsaanvraag op 5 oktober 2010 hoofdzakelijk vergund was.

[...]

4.3. Op basis van voormelde overwegingen stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt waarop verwerende partij zich heeft gesteund om te oordelen dat het voorwerp van de (eerste) vergunningsaanvraag niet kan worden beschouwd als 'hoofdzakelijk vergund' in de zin van de artikelen 4.4.10, §1 en 4.1.1, 7° VCRO, zodat er geen toepassing kan worden gemaakt van de basisrechten voor zonevreemde constructies in artikel 4.4.12 VCRO noch in artikel 4.4.13 VCRO.

Tevens stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen inzake het al dan niet hoofdzakelijk vergund karakter van de te regulariseren constructie op het ogenblik van de (eerste) vergunningsaanvraag op 5 oktober 2010, terwijl zij in beginsel als aanvragers moeten aantonen dat deze constructie hoofdzakelijk vergund is om aanspraak te kunnen maken op de uitzonderingsmaatregel in artikel 4.4.12 VCRO".

5.6. Het middel, in zoverre ontvankelijk, kan niet tot cassatie leiden gelet op de in randnummer 5.5 aangehaalde zelfstandige reden van de verwerping door de RvVb van het tweede en vierde middel van de verzoekende partijen.

5.7. Het middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep, begroot op 400 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zestien maart tweeduizend zeventien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,

bijgestaan door

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Bart Tettelin	**Eric Brewaeys**